

ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ

ਖੇਸਲਾ ਅਤੇ ਸੇਨੀ, ਜੇ.ਜੇ.ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਮਨੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਦੋਸ਼ੀ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, ਜਵਾਬਦੇਹ

1953 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 452

ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ (1867 ਦਾ III) ਧਾਰਾ 6-ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਅਧੀਨ-ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ 4-ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਮਗਰੀ, ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ 1867 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ-

- (1) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁਏ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ;
- (2) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ;
- (3) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੁਏ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (4) ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਜੁਏ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇਹ ਹੋਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜੁਏ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸੇਨੀ ਵੱਲੋਂ 7 ਅਗਸਤ 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੇਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਸ਼ਰਮਾ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 6 ਫਰਵਰੀ 1933 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਕੇਵਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੁਰੀ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੂਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 15 ਦਸੰਬਰ 1952, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੋਆਬੀਆ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ-ਮਨੀ ਰਾਮ, ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਰਾਮ ਪਾਲ, ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ, ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1867 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 50 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ 30 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਇਹ ਲੋਕ 15 ਤੋਂ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੁਆ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ ਦੀਵਾਲੀ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ 15 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ 6 ਫਰਵਰੀ 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਸਿੰਘ, ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ "ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ (ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ) ਦਾ ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ 374/12 ਚੈਕ ਬਜ਼ਾਰ ਪਸੀਆਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ 1867 ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, III ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ।" ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਥਾਣਾ ਕੋਤਵਾਲੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਭਾਨਾ ਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਭਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਨਾ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੁਆ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਯੰਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪੈਸੇ, ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਲਈ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਦੇ ਸਮਣ ਨੂੰ ਜਬਤ ਨਾ ਕਰੋ, ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੱਕੀ ਹੋਣ, ਜੋ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਆਦਿ। 15 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ 11-30 ਵਜੇ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਸੱਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਤਾਸ਼ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਫੜੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਕਦੀ ਵੀ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈ। ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੁਪੈ ਪਿਆ ਹੈ, ਕੁੱਲ ਰਕਮ 28 ਰੁਪਏ ਹੈ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਤਾਸ਼ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਸੱਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਇਹ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੀਵਾਲੀ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਖੇਲੂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਨੂੰਨ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯੰਤਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਕਿੱਤੇ ਅਤੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਗੋਮਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਮਨੀ ਰਾਮ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਵਪਾਰੀ ਹੈ। ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਰਾਮ ਪਾਲ ਪਰਭਾਤ ਬੈਂਕ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਹੈ। ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੈ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪੈਸੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਖੁਫੀਆ ਵਿਭਾਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਹੈ। ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਲੋਕ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੈ। ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੋਮਿੰਗ ਜਾਂ ਨਲ ਰਾਹੀਂ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਥੇ ਸੌ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ

ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਾਸ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮੌਕੇ ਪੰਜ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਰਾਮ ਪਾਲ, ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ੀਪ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਰਾਮ ਪਾਲ ਅਤੇ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਉਸ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਸੀ। ਅਲਾਰਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਭੀੜ ਦੇਖ ਕੇ ਪੁਲਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤਾਸ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਘਰ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਨੇੜੇ ਸੀ ਕਿ ਅਲਾਰਮ ਵੱਜਣ 'ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਤਾਸ ਜਾਂ ਜੂਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਨਾ ਰਾਮ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਥੇ ਸਨ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਦਾਅ ਨਾਲ ਤਾਸ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਘਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਦਾਅ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਆਮ ਖੇਡ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ, ਕਮਰੇ, ਤੰਬੂ, ਘੇਰੇ, ਵਾਹਨ, ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ ਘਰ ਵਾਂਗ ਵਰਤਦਾ ਹੈ- ਅਤੇ

ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਦਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ ਘਰ ਵਜੋਂ ਖੋਲ੍ਹਣ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ, ਵਰਤਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-

ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਆਦਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ, ਵਰਤਿਆ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ

ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਗੋਮਿੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਡਵਾਂਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਅਜਿਹੇ ਘਰ, ਆਦਿ, ਨੂੰ 200 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।" ਜੇ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

'ਕਾਮਨ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ' ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

""ਕਾਮਨ ਗੋਮਿੰਗ ਹਾਊਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਘਰ ਜਾਂ ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਟੈਂਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਘੇਰਾ ਜਾਂ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੰਤਰ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ, ਆਦਿ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਚਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਆਦਿ, ਜਾਂ ਯੰਤਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।"

ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉਹ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਖੇਡ-ਘਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। . ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਵਰਜਿਤ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ" ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਘਰ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੇਸਤ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਦੇਸਤਾਨਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਇੱਕੋ ਸਿੱਟੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ

ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਘਰ ਦੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਵਰਤੋਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਥੇ ਮਿਲੇ ਕਾਰਡ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੂੰ ਬੋਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਕਾਫੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਉਠਾਈ ਗਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਡ, ਪਾਸਾ, ਗੋਮਿੰਗ-ਟੇਬਲ, ਕੱਪੜੇ, ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਹੋਰ ਯੰਤਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ, ਕਮਰੇ, ਤੰਬੂ, ਦੀਵਾਰ, ਵਾਹਨ, ਭਾਂਡੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਿਛਲੇ ਪੂਰਵ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਜਾਂ ਖੋਜੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਘਰ, ਆਦਿ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ" ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸੁੱਕਰਵਾਰ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਮੈਂ ਆਪਣੇ 15 ਜੁਲਾਈ 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਕੇਸ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਾਵੇਲ ਬਨਾਮ ਕੇਮਪਟਨ ਪਾਰਕ ਰੇਸ-ਕੋਰਸ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਲਾਅ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਅਲੂਮੀਆ ਹੁਸਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਪ੍ਰਬੂਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ, ਰਾਮ ਚਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ, ਲਛਮਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸੰਕਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤੋਂ ਇੱਕ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੀਵਾਲੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿਖੇਧੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਅਲੂਮੀਆ ਹੁਸਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੇਸ ਬੰਬਈ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਗੈਬਿੰਗ ਐਕਟ (1887 ਦਾ ਬੰਬੇ ਐਕਟ IV) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਚੰਦਵਾਕਰ ਨੇ ਪੰਨਾ 135 ਅਤੇ 136 'ਤੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ:- "

ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਚਾਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਨੇਟ ਵਿੱਚ 'ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਰੱਖਣਾ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਘਰ, ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਜਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ, ਕਿਸੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਉਪਭੋਗਤਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਘਰ ਨੂੰ ਗਨ ਨੂੰ ਫੜਨਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਦਤ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨਾ। ਪਾਵੇਲ ਬਨਾਮ ਕੇਮਪਟਨ ਪਾਰਕ ਰੇਸ-ਕੋਰਸ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਊਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੀ ਚੋਣ। 'ਰੱਖਿਆ' ਅਤੇ 'ਵਰਤਿਆ', ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਆਦਤ ਜਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ, ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਹ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ, ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ; ਜਾਂ, ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੈਸੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ

ਅਪਰਾਧ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਘਰ, ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਆਦਤਨ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ।"

ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੇਸ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਚੰਦਾਵਰਕਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ, 1853 (16 ਅਤੇ 17 ਵੀਕਟ ਅਧਿਆਇ 119) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਅਰਲ ਆਫ਼ ਹੈਲਸਬਰੀ, ਐਲ.ਸੀ., ਨੇ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ:-

"ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ, ਦਫਤਰ, ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਰੱਖਿਅਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾਧਾਰਕ ਜਾਂ ਰੱਖਿਅਕ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਢੰਗ।"

ਪੰਨਾ 161 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਰੱਖਿਅਕ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਲਕ, ਰੱਖਿਅਕ, ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਰਗ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਘਰ, ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਸੰਸਦ ਦੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਵਾਲੇ ਲੋਕ, ਜਾਂ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬਿਹਤਰ, ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਰੇਸ-ਕੋਰਸ ਜਾਂ ਉੱਚੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਇੱਕ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਪੰਨਾ 162 ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

"ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੀ ਇਸ ਭੀੜ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ, ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਸੀ, "ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ: ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਘਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨੀ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ 'ਦਫਤਰ, ਕਮਰਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਰੱਖਿਆ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੋਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ 'ਖੇਲੇ, ਰੱਖੇ ਜਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।"

ਫਿਰ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਅਦਾਰੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ 'ਮਾਲਕ', 'ਕਬਜ਼ੇਦਾਰ', 'ਰੱਖਿਅਕ', 'ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ' ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਚੋਰੀ ਆਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜੁੜੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਕਿਸਮ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਵਾਲਾ ਘਰ" ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਫਰਕ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਰੱਖਿਅਕ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੱਟਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ "ਵਰਤਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਚੰਦਾਵਰਕਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਾਵੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਜੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਅੱਗੇ ਹੈ।

ਬੰਬਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਜੱਜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ, ਪਾਵੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਊਸ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਪਭੋਗਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿੰਗ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਨੁਮਾਨ ਓਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੂਆ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੂਜੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ ਵਿਚ ਦਰਜ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੂਆ ਖੇਡਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਆਮ ਦੇਸਤਾਨਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ। ਕੋਈ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾਉਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼।

ਰਾਮ ਚਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿਚ ਹੈੱਡ-ਨੋਟ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜਿੱਥੇ ਜਨਤਕ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੈਰੀਜ਼ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈਆਂ।"

ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ:-

"ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਜੂਏ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਸਮੱਗਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜੋ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਲਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਦੇਸਤਾਨਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ."

ਲਛਮਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿੱਚ, ਅਵਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਪੁੱਲਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:-
"ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

"ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੂਆ ਖੇਡਣ ਦੀ ਮੁਫਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਸ਼ਬਦ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ। ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੂਆ ਖੇਡਣਾ ਸਿਰਫ- ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਵਾਲੀ 'ਤੇ ਵੀ ਜੂਏ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਜੇ ਇਹ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜੂਆ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜੁਏਬਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਮੁਨਾਫਾ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 15 ਆਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ - ਉਸ ਦਾ ਮੁਨਾਫਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਇਹ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਨਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਛੋਟੀ ਰਕਮ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜਿੱਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ

ਇਹ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਲੀ ਜੂਏ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਉਸਨੇ ਕਹਿਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:-

“ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਚਾਹੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਦੌੜਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਪਾਬੂਮਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਸਿੰਘ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਸਤਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਜੂਏ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧ ਬੰਬੇ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੇ ਸਨ। ਹੈਂਡ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜਿੱਥੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੱਤਮ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੁਝ ਹਿੰਦੂ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੂਆ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਥਾਨਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਿੰਦੂ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਕਾਫ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਤਮ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਜੂਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਭਾਣਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿੰਘ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੰਬਈ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਆਦਤਨ ਗੋਮਿੰਗ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਸਮਰਾਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਦੇਵੇ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਕੀਪਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੋਵਿਡ ਲਈ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਹ ਇੱਕ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ। ਬੇਨੇਟ, ਜੇ., ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:-

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਖਬਰ ਦੇ ਕੋਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਘਰ 'ਤੇ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੌਕੇ ਅਤੇ ਛਾਪੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਖਬਰ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖੇਡ ਨੂੰ ਫਲੱਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਦੋ ਪੀਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲੈ ਕੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ 1 ਰੁਪੈ ਸੀ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਖੇਡਣ ਵੇਲੇ ਦਾਅ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਅਨੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸਦਾ ਸਬੂਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਫਲੱਸ਼ ਨਾਮਕ ਗੋਮ ਦਾ ਖਾਤਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਖੇਡ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੇਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਦੋਂ ਫਲੱਸ਼ ਖੇਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।"

ਬੇਨੇਟ, ਜੇ., ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਫਲੱਸ਼ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਡ ਆਦਿ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਘਰ, ਆਦਿ, ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਗੋਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਡ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਕ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਰਡਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੋਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ 1867 ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ, 1925 ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤ ਜੂਆ ਸੇਧ

ਐਕਟ, 1 ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ 'ਕਾਮਨ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾਇਦ 'ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ- ਹਾਊਸ' ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਗੈਬਲਿੰਗ ਐਕਟ III 1867 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਛਮਣ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿਚ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਪੁੱਲਨ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਸ ਦੀਵਾਲੀ ਦਿਨ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 15 ਆਨਾ ਸੀ। ਪੁਲਣ ਜੇ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਡਬਲਯੂ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ nal ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਖੇਡ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅੰਗ ਹੈ, ਉਹ ਘਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਯੰਤਰ ਰੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਰੱਖਿਅਕ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਕਾਰਡ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਹੋਰ ਯੰਤਰ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਵੀ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਰਕਮ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 4-5-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਛੋਟੀ ਰਕਮ। ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸਿਗਰਟ ਦੇ ਟੀਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁੱਲਨ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰਕਮ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਲਾਭ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੋਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁੱਲਨ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੁਝ ਹਿੰਦੂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਅਰਧ-ਧਾਰਮਿਕ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਾਅ ਦੀ ਛੋਟੀ ਮਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਪਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਿੱਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਨੁਮਾਨ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਬਸੰਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਖਬਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਸਿਰਫ਼ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਲਈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਜੂਏ ਦਾ ਅੱਡਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜੂਆ ਖੇਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਚੰਗੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੈਂ ਕੇਸ, ਕਵੀਨ ਬਨਾਮ ਡੇਵਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੈਂਡ-ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਗੇਮਿੰਗ ਹਾਊਸ ਐਕਟ, 1854 ਦੇ S.4 ਦੁਆਰਾ, 'ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਘਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਮਰਾ, ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਜੋ ਖੋਲ੍ਹੇਗਾ, ਰੱਖੇਗਾ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ- ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਗੇਮਿੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ,' 50L ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਤਿੰਨ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਸ਼ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਘਰ ਗਿਆ; whist ਖੇਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਸਿਆਂ ਲਈ 'ਜਰਮਨ ਬੈਂਕ' ਨਾਮ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਊਰੀ ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਖੇਡ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਤਾਸ਼ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਸੀ: -

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਂ ਕਮਰੇ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਣ ਦੀ ਉਪਰੇਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਮੌਕਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜੈਸ ਬਨਾਮ ਹੈਰਿਸ ਵਿਚ ਲਾਰਡ ਅਲਵਰਸਟੋਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣਾ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਈਟਿੰਗ ਘਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 2s ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਖ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੈਮਬ੍ਰਿਜ਼ਸ਼ਾਇਰ ਦੇ ਤੌਰ ਲਈ ਉਸ ਲਈ "ਲੇਡੀ ਹੈਸਟੀ" 'ਤੇ ਹਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਖੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਵੁਲਵਰਹੈਂਪਟਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਘਰ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸੀ ਕਿ ਮਸੂਲੀਆ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸੱਟਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਵਾਈਟਿੰਗ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸੱਟੇ ਲਗਾਏ ਸਨ, ਕੁਝ ਅਲਬ੍ਰਾਈਟਨ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬੁਸ਼ ਇਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਵਾਈਟਿੰਗ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮੌਕੇ ਜਿੱਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਜਾਂ ਅੱਠ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਪਿਛਲਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੋ ਇਕ ਮੌਕੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗੀਨ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਕੁਝ ਤੱਥ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਐਕਟ 1853 ਦੇ ਉਲਟ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਸਜਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਾਵੇਲ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਸ ਦੁਆਰਾ 1899 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਪੰਨਾ 164 ਉੱਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ:-

"ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸੱਟਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਬੂਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੁਰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਪਾਵੇਲ ਦਾ ਕੇਸ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਮਿਲਨੇ ਬਨਾਮ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਸਿਟੀ ਆਫ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਪੇਰਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"ਫਿਰ 'ਉਪਭੋਗਤਾ' ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਅਸਲ ਸੱਟੇਬਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਘਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ- ਦੁਹਰਾਓ ਦੀ ਘਾਟ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਗਈ।"

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਪਰ ਘਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਣ-ਕੋਣ ਅਕਸਰ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਉਠਾਈ ਗਈ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਕੇਸ ਅਤੇ ਮੌਕੇ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੁਲਨ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਜੂਆ ਖੇਡ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਣਾ

ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਸੇਨੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਬਲਿਕ ਗੈਂਬਲਿੰਗ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੂਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਨੀ ਰਾਮ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲੱਭ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਲੇਅ ਕਾਰਡ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮੋਕਾ-ਏ-ਵਾਰਦਾਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜੂਆ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਨੀ ਰਾਮ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਜੂਆ-ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਜੂਆ-ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹੇਠ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਮੁਰਖ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰਨਾ ਇਹਨਾਂ ਸੱਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ? ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਵੱਲੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜੂਏ ਦਾ ਸੁਭ ਅਵਸਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਜੂਏ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਮਨੀ ਰਾਮ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜੂਏ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਜੂਆ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਵਾਂਗ ਮਨੀ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਸੇਨੀ, ਜੇ., ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। "ਕਾਮਨ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ" ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਜਾਂ ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਟੈਂਟ ਜਾਂ ਘੇਰਾ ਜਾਂ ਵਾਹਨ ਜਾਂ ਭਾਂਡਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਉਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਜਾਂ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਚਾਰਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ।" ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਾਂਝੇ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸਾਂਝੇ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

(1) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੂਏ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ:

(2) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ;

(3) ਕਿ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੂਏ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ

(4) ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਜੂਏ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਲੱਭਣ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਇਸਤਰਗਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ V Aloomiya Husan ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਨੂੰ ਆਦਤਨ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਖੇਡ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਕਿ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਘਰ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਾਰਡ, ਪਾਸਾ ਜਾਂ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਯੰਤਰ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਅਕਤੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਘਰ ਗੇਮਿੰਗ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਉਥੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਘਰ ਇੱਕ ਆਮ ਗੇਮਿੰਗ-ਹਾਊਸ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਕੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਤੱਤ ਜੋ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਤਨ ਉਪਭੋਗਤਾ, ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੌਕਾ ਦੀਵਾਲੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੁਆ ਖੇਡਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੂਭ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਮਨੀ ਰਾਮ ਇੱਕ ਮਿਊਸਪਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜੂਏ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਜਾਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਗੋਡੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਘੜੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਜੁਆ ਕਿਸੇ ਮੌਕੇ ਖੇਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਹ ਹਾਲਾਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੁਰਮਾਨੇ, ਜੇਕਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Ritu Translator